

SZÜLŐFÖLDEM

Hunnia, te vagy az én szülőhazám, a mindenem,
De a Hortobágy és a Tisza között húzódó keskeny sáv az én igazi szülőföldem.
Itt születtem, itt ringott bölcsőm, itt dajkált anyám,
És súgta halkán fülembe, hogy szeretlek kisbabám.
Magyarul énekelt és magyarul szólt hozzám,
Hazaszeretetre ő nevelt igazán.
Itt tanított járni és magyarul tanított,
Boldog gyermekévek szívemben maradtok.
Nekem énekelt a madár, ha érezte, hogy jó a tavasz,
És hozzám dörgölődött a göndörszörű malac.
Ingemet súrolta a villás farkú fecske,
És nekem mekegett a fehérszörű kecske.
Házunknak kéményén kelepelt a gólya,
És fények cikáztak előttünk a tóba.
Udvarunkon rajzott a sárga cserebogár,
Csak úgy hemzsegték házunk meszelt falán.
Esténként békák kuruttyoltak,
Fent az éjszakában csillagok ragyogtak.
A telihold fényében bogárkák csillogtak,
Eperfánk lombjában madárkák szunnyadtak.
Így teltek az évek a boldog gyermekévek,
És észre sem vettem, hogy felnőtté lettem.
Felnőtté lettem, és messzibe kerültem,
De ahogy csak tehettem, mindig hazajöttem.
Hazajöttem, hogy láthassam e tájat,
S hogy magamhoz öleljem az én jó anyámat.
Ide húzz a szívem, ide köt már minden,
Én itt születtem, ez a szülőföldem.
Majdan megfáradt testem is e földbe vágyik,
Itt akarok pihenni a feltámadásig.
Jaj, el ne vigyetek messzi idegenbe,
Ide temessetek e Tiszaörsi rögbe.
Itt a helyem a nyárfák mögött,
A rokonok, barátok és jó ismerősök között.
Az utolsó harangszó után lelkem a magasba emelkedik,
Egyszerre láthatom szülőfalumat és annak határait.
Onnét még falumra egy utolsó pillantást vetek,
Mielőtt innét örökre elmegyek.